

Hans Svar kom lavmælt, i brudte Sætninger. Næsten som til sig selv talte han om Tidens oprørske Selvraadighed.

„Men naar Dødens Time kommer for et stakkels Menneske, vil al selvskabt Herlighed opløse sig i Dunst. Naar Mørket lægger sig paa vore Øjenlaag og det udtærede Legeme krummer sig i Angst og Pine — hvad hjælper saa alle Videnskabens Pulvere og Draaber? For Dødens Gru og Samvittighedens Vaande findes ingen Medicin.“

„Vi har dog nu f. Eks. Morfin,“ sagde Asmus Hagen.

Det kom som henkastet, men Pilen foer Mads Vestrup ind i Hjertet og ramte med en Kraft, saa det næsten kunde høres. Han løftede sit tunge Hoved og stirrede paa sin Modstander med et maabende Udtryk.

„Ja — Gift!“ sagde han.

„Ganske vist. Men i Videnskabens Haand har Giften forvandle sig til en Velsignelse for Menneskeheden. I Løbet af nogle faa Øjeblikke bringer den en lidende Stakkel Fred, saa han kan sove ind i Døden saa sødeligt som et Barn ved sin Mors Bryst. Den lille Sølvsprøjte gaar sin Sejrs gang gennem Verden og jager sikkert megen usund Frygt og Mørkerædsel ud af Sindene. De har uden Tvivl ogsaa selv erfaret, at Kirkens Naademidler hos adskillige Mennesker har faaet en Konkurrent, som —“

Han fik ikke talt ud. Graa i Ansigtet tumlede Mads Vestrup op med et Grynt som en Vildorne og tog om Ryggen af en Stol. Det var hans Hensigt at slynge den i Hovedet paa Spotteren; men et Raab fra den opskræmte Torben bragte ham til Besindelse. I det samme kom ogsaa Barbara ind. Saa skød han Stolen fra sig og styrtede ud af Stuen uden Farvel.

Asmus Hagen stirrede forbløffet efter ham og saae derpaa hen til Torben.

„Du er vred paa mig, gamle Ven!“ sagde han, da Barbara igen var gaaet for at følge Præsten ud.

„Han var min Gæst,“ svarede Torben.

„Javist! Det var en dum Historie! Mest for din Skyld forresten. Jeg gør dig min Undskyldning. Men Bæstet kunde have